

Mand, og maa selv om det; dersom han troer, at kunne være tjent med at bruge en vis Mand, saa kan den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te District (Mourier) ogsaa godt være tjent med, at lade ham tage ham (Patter), men i ethvert Tilfælde forekommer det mig virkelig, at det var bedre at faae sin Sag ført — om ogsaa mindre godt, ved een Ret, da man jo kan appellere til andre Domstole — end slet ikke at kunne faae den ført. Man kan jo desuden, naar dette Forslag gaaer igjennem, faae Tilladelse til at indsende sin egen Udvikling af Sagen ved et Menneske, som tilfældigvis ikke er enten Slægtning eller Tjenestevende, hvilket man nu ikke kan. Derfor forekommer det mig, at det kan være godt, om dette Forslag gaaer igjennem; thi man maa huske paa, at private Sager kunne angaae meget vigtige Ting; de kunne angaae Folks Vre og deres Velsærd, og derfor seer jeg ikke, at Regjeringen, ved at give Privilegium til en bestemt Stand, bør lægge Hindring i veien for Borgerne for at faae deres Sager prøvede, om de virkelig have Ret; ellers kan man jo ustraffet overvælde dem med æreskrænkende Beskyldninger.

Den ærede Rigsdagsmand fra Sorø Amt (Alberti) meente, at det var maaskee bedst at forkaste dette Lovforslag og vente, indtil vi kunde faae hele Procuratorvæsenet omordnet. Jeg er bange for, at det vil være temmelig længe, inden dette skeer, især naar man seer, at man ogsaa vil have Procuratorerne indrangerede i Embedsstanden; thi vi see sandelig hver Dag, hvor vanskeligt det er, at faae nogensomhelst Forandring ved hvad der angaaer Embedsmændene. — Jeg troer ogsaa, at man ikke skal udsætte denne Foranstaltning, selv om det var aldrig saa kort, udover den nærværende Tid, for at Folk ikke fremdeles skulle lide under de nuværende Ulemper, især naar man desuden seer, at Tilstanden i den Henseende har forværret sig siden vor nye Forsatning. Tidligere, da kunde der faaes Bevilling til, at det blev paalagt en Procurator at føre en privat Sag; jeg har her en Resolution derfor af 1846, som jeg gjerne kan oplæse her, hvis Nogen skulle tvivle derom; men jeg har tillige en anden Resolution liggende

for mig fra det nuværende Justitsministerium, hvori dette siger, at det ikke seer sig istand til at paalægge Procuratorerne Sigt. — Ministeriet synes i den Henseende ikke at have lagt tilstrækkelig Mærke til § 32 i Grundloven; thi den hjemler jo netop Regjeringen Ret til fremdeles at give alle de Bevillinger, som den tidligere har meddeelt, og at den i 1846 har meddeelt Bevilling netop i den Retning, efter at alle vedkommende Procuratorer havde nægtet at føre Sagen, kan jeg, som sagt, her documentere.

Jeg troer altsaa, at der ikke er fremført nogen virkelig Grund til at nægte dette Lovforslags Fremme; thi hvad den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Mourier) ogsaa ansøgte, at det skulde være kommen sildigt, da er det Noget, der ikke er min Skyld. Det er meget længe siden, at jeg indgav dette Forslag, og det følger jo af sig selv, at private Forslag maae staae tilbage for Regjeringsforslagene, det ligger i Thingets Forretningsgang, men det ligger ikke hos mig, og at den Dispute, der skulde kunne komme derom, vilde kunne blive vidtløftigere, end at vi med nogle faa Ord, maaskee 3 Timers Discussion, kunne faae den bragt til Ende, kan jeg ikke see, og der er jo dog adskillige Dage, hvor vi ikke ere saa overmaade længe beskæftigede, saa at der nok kan vindes Tid dertil. Der er vist god Anledning til at ønske Forandringen, thi der er Mange, som lide under det nuværende Forhold, og derfor vil jeg fremdeles haabe, at Thinget ikke vil nægte Sagens Fremme.

Udmittelsel: Jeg erksender med den ærede Forslagsstiller, at det maa være en meget ubehagelig Situation, naar en Mand har henvendt sig til alle de ansatte Procuratorer, og ingen af dem vil føre hans Sag, og naar Administrationen heller ikke vil afhjælpe denne Mangel i det givne Tilfælde; men jeg kan dog ikke være ganske enig med ham i, at man derfor skulde lade Procuratornæringsveien gaae over til at blive en saadan ganske simpel Næringsvei, som f. Ex. Haandværksdriften eller Sigt; thi der er dog, som man herved vel maa erindre, i Reglen altid to Parter i en Sag. Det er yttret, at man burde have fri Raa-